

sidst paa mange Maader skyldes Rigsdagen selv, at Pressen optræder som den gør? Mon det ikke skyldes Politikerne selv? Thi saa længe man har den Hovedbetragtning, at enhver politisk Modstander i det Øjeblik, han faar en politisk ledende Stilling, ikke er, men maa behandles enten som Idiot eller Slyngel, saa længe synes jeg, man giver denne Presse alt for gode Kort paa Haanden. Derfor har jeg i Virkeligheden mest Lyst til at rette Angreb ikke mod Pressen, men mod de politiske Partier. Men jeg tør ikke tale længere om denne Sag.

Jeg vender saa paa ny tilbage — *on revient toujours* — til det ærede Medlem Hr. Rytter, Ordføreren for Venstre, som fastholdt sin Modstand mod Lovforslagets § 17 om Ret for Justitsministeren til at beordre en Dommer til at anlægge Injuriesag, og deri fik en varm Støtte, saa vidt jeg erindrer, af det ærede Medlem Hr. Heilesen. Det ærede Medlem Hr. Rytter begrundede nærmere sit Standpunkt med, at der her er Tale om Fortolkning af to Love, der er traadt i Kraft samtidig, nemlig Tjenestemandsløven og Retsplejeloven, og naar saa Forholdet er det, at det efter Retsplejeloven er utvivlsomt, at Justitsministeren ikke kan udstede en saadan Ordre, medens det efter Tjenestemandsløven formenes at være tvivlsomt, saa maa Resultatet — saaledes ræsonnerer det ærede Medlem Hr. Rytter — blive det, at Tjenestemandsløven maa fortolkes efter Retsplejeloven og ikke omvendt, saaledes at Justitsministeren altsaa ikke kan udstede en saadan Ordre til en Dommer.

Denne Argumentation er efter min Formening i Bund og Grund forkert. For det første er det nemlig ikke rigtigt, at det efter Retsplejeloven er utvivlsomt, at Ministeren ikke kan udstede en saadan Ordre, tværtimod er Opretholdelse af den Myndighed, der før Tjenestemandsløven var hjemlet i Forordningen af 27. September 1799, § 10, meget vel forenelig med Retsplejelovens §§ 47—50. Dernæst er det heller ikke rigtigt, at Forholdet er tvivlsomt, juridisk set, efter Tjenestemandsløven; thi naar man sammenligner denne Lovs §§ 11 og 17, der begge tager Forbehold med Hensyn til Dommere, med Lovens § 20, der intet saadant Forbehold tager, skønt det her var overmaade naturligt, saa bliver det utvivlsomt, at Dommerne falder ind under den sidste Paragraf. Hvis der overhovedet her skal tales om tvivlsomme og utvivlsomme Lovbestemmelser, saa bliver det Tjenestemandsløvens, som er den utvivlsomme, og som derfor maa være den afgørende. Mit Hovedargument er alt-

saa stadig det, der er anført i Bemærkningerne, om Forholdet mellem Tjenestemandsløvens §§ 11 og 17 paa den ene og § 20 paa den anden Side. Ved Tjenestemandsløvens Givelse var man klar over, at man ved Fastsættelsen af disse Regler maatte passe paa, at de paa visse Punkter for Dommernes Vedkommende maatte vige for Retsplejelovens Særregler, derfor tog man netop Forbehold i §§ 11 og 17, derfor tog man intet Forbehold i § 20.

Jeg skal ogsaa gerne gaa ind paa det ærede Medlem Hr. Rytters nærmere Begrundelse af sin Modstand mod min Fortolkning, saa meget mere som hans Grunde paa flere Punkter synes mig misvisende. Saaledes siger det ærede Medlem Hr. Rytter, at Justitsministeren behøver ikke overfor Dommerne Tjenestemandsløvens § 20, thi han har jo andre Udveje at benytte, nemlig Retsplejelovens § 725, som jeg netop ogsaa bragte i Anvendelse, siger det ærede Medlem, i Thorup-Sagen, og som gaar ud paa at lade det offentlige anlægge Sag. Ja, i det sidste Foredrag sagde det ærede Medlem endog — Spalte 4413 —, at Ministeren ikke kan bruge Tjenestemandsløvens § 20, fordi vor Lovgivning giver ham andre Veje at gaa. At dette Standpunkt er ulogisk, fremgaar allerede deraf, at for alle andre Tjenestemænd end Dommere, der ubestridt falder ind under Tjenestemandsløvens § 20, har Justitsministeren akkurat de samme Veje at gaa. Dér kan han ogsaa anlægge Sag efter Retsplejelovens § 725. Altsaa kan den sidste Bestemmelse ikke udelukke den første for Dommernes Vedkommende, naar den ikke kan det for nogle af de andre Tjenestemænd.

Endvidere sagde det ærede Medlem i begge sine Foredrag, at han lægger stærk Vægt paa, at mit Standpunkt vilde føre til, at gamle Sager kunde graves op paa ny, og det mener det ærede Medlem bør være udelukket. Ja, men hvad fører da det ærede Medlems eget Standpunkt til? Ganske det samme Resultat. Thi det ærede Medlem anerkender jo, som jeg lige nævnte, Ministerens Ret til at benytte Retsplejelovens § 725, men ogsaa herved kan Justitsministeren foranledige gamle Sager gravet op paa ny. Nej, det stiller sig ens i begge Tilfælde, og den fornødne Garanti kan man i begge Tilfælde, baade fra Dommernes og fra andre Embedsmænds Side, kun søge deri, at den til enhver Tid ansvarlige Justitsminister udøver denne Ret med Skønsomhed og kun griber ind, naar han synes, at Hensynet til offentlige Interesser eller andre afgørende Hensyn taler